

i denne Belysning, mener jeg, at disse Strejker maa ses.

Den 14. November i Aar holdt Nationalbankdirektør Ussing, som jo beskæftiger sig meget med disse Forhold, Foredrag i „Dansk Forening for Socialpolitik“ om de kollektive Aftalers Fremtid. Han siger dér: „Der er Aftalebrud, der for Tiden kan være undskyldelige, forstaaelige, ja, efter Omstændighederne berettigede“. Det er ganske det samme, jeg gør gældende. Jeg mener, at naar Forudsætningen for ens Eksistens brister, maa man søge at rette paa den, og saa maa de Faktorer, der er interesserede deri, alle sammen være behjælpelige dermed. Og det viser sig ogsaa, at man fra den anden Side har forstaaet, at det var saaledes; hvorfor skulde Arbejdsgiverne ellers have givet højere Lønninger til Trods for de bestaaende Overenskomster, naar det ikke var, fordi de har set paa det akkurat paa samme Maade? Under saadanne Omstændigheder skaber Livets Mangfoldighed nye Former. Og saa har man ikke givet det tidligt nok, man har ikke tidnok givet det, som man maatte og burde give, og man har derved mange Gange fremkaldt den Strejke, som man naturligvis kan kalde ulovlig, men som i og for sig har været berettiget. Og dertil kommer naturligvis, at Arbejdsgiverne ofte selv er medskyldige i, at det gaar saaledes, fordi de i Smug, naar de handler for sig selv, ganske privat overfor deres Arbejdere ikke er bange for at overbyde deres egne Kolleger for at holde paa deres Arbejdere og derved animerer Arbejdere i beslægtede Virksomheder til at stille lignende Krav. Det er saa lige til, naar man taler om Tingene paa en Barberstue, straks at have en fuldt færdig Mening, men dette ligesom alle andre alvorlige Spørgsmaal skulde gerne gennemtænkes, og naar man endelig vil tænke over det, maa man formentlig komme til det Resultat, jeg her har nævnt.

Saa hænder det undertiden, at Organisationerne netop for at hindre, at der sker noget værre, siger: Naar galt skal være, naar I endelig vil lave Dumheder, saa lad os lave dem i Fællesskab, saa at vi holder sammen, og se at faa det bedst mulige ud deraf. Det er i alles Interesse, at Organisationerne holder sammen paa Arbejderne for at forebygge noget værre. Hvad sker der saa? Ja, saa er det Organisationerne, som har lavet den juridisk ulovlige Strejke, saa er det Organisationerne, som bliver dømt og faar Bøderne. Der opstaar andre Kalamiteter, alt det, som vi udmær-

ket godt kender, og som alt sammen har sin Rod i Dyrtiden.

Naturligvis er Lønnen gaaet op, det maatte den, men selv om Arbejdere, som der tales om, har 100 Kr. om Ugen, svarer det til ca. 40 Kr. før Krigen, og det vilde man dog den Gang ikke kalde en svimlende Løn. Da Lønningerne nu er, som de er, er det ogsaa klart nok, at man ikke vedblivende kan staa paa det Standpunkt, at Understøttelserne er for høje. Understøttelserne er ikke gaaet i Vejret, siden vi fik Loven, men det er Lønnen derimod. Al den Tale om, at Arbejderne ikke vil arbejde, fordi de tjener lige saa meget ved at gaa ledige, gælder altsaa ikke længere, fordi Lønnen af sig selv er gaaet i Vejret og ved de Fremstød, der er gjort, maatte gaa i Vejret. Det er ogsaa meget interessant, synes jeg, at se paa et Bilag, som findes i Motiverne til det Lovforslag, Ministeren har fremsat i Folketinget. Det er en Indberetning angaaende Arbejdsvægringer og Konflikter, og den strækker sig fra December 1918 til Juli 1919. Det viser sig, at paa 227 255 Arbejdstiltrædelser var der 1 pCt. Arbejdsvægringer, altsaa en paa hvert Hundrede, idet der har været godt 2 000 Vægringer. Ser man paa Karakteren af disse Arbejdsvægringer, viser det sig, at Halvdelen af de vedkommende ikke har faaet Understøttelse. Derved bortfalder enhver Bebrejdelse overfor de vedkommende i Retning af, at de skulde have vægret sig ved at tage Arbejde for at faa Understøttelse af Arbejdsløsheds-kasserne. For 358 er Understøttelsen inddraget, og for 258 er Understøttelsen godkendt, og der er adskillige, for hvis Vedkommende Sagen ikke er afgjort. Kun hvis man regner alle dem, for hvis Vedkommende Sagerne er uafgjorte, for at have faaet Understøttelse, hvad de nu ikke alle har, bliver det alt i alt ca. 400, det vil sige knap $\frac{1}{5}$ pCt. Man vil se, at en Fjer — ja, jeg vil ikke en Gang sige en Fjer, men $\frac{1}{5}$ Fjer, bliver til alle de mange Ænder, som flagrer omkring i Aviser og Hjerner.

Et andet Forhold, som formentlig maa vise enhver, der vil se og forstaa, at den Teori, som man har bygget op: at Arbejderne ikke vil arbejde, fordi de faar Hjælp af Arbejdsløsheds-kasserne, er urigtig, er dette, at hvis den var rigtig, vilde naturligvis Antallet af arbejdsløse ikke gaa saa stærkt ned, som Tilfældet er, naar Arbejdsforholdene bedrer sig. Folk vilde da vedblive at tage Arbejdsløsheds-hjælp af Kasserne, men det er ikke Tilfældet. Saa